

23 Μαΐου 2014

Για την Αγάπη

/ Θεολογία και Ζωή

Anthony Bloom

(1914- 2003))

Μερικές φορές φοβούμαστε ν' ακούσουμε προσεκτικά κάποιο πρόσωπο, διότι το ν' ακούσεις σημαίνει ν' ανταποκριθείς κι όχι μόνο για ένα λεπτό όσο η καρδιά είναι συγκινημένη και με μια περαστική σκέψη αλλά για πάντα. Με τον τρόπο που ο Χριστός ανταποκρίθηκε στην ανθρώπινη θλίψη και τη φρίκη της στέρησης του Θεού κι έγινε για πάντα άνθρωπος.

Δε σωζόμαστε από το γεγονός ότι αγωνιζόμαστε και πετυχαίνουμε κάποιου είδους αποτέλεσμα, σωζόμαστε από της ψυχής μας τον πόθο που μας τραβά στο ζωντανό Θεό, από την αγάπη που μας τραβά στο Χριστό. Και όταν ακόμα αποτυγχάνουμε – και αυτό ισχύει και στις ανθρώπινες σχέσεις -δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ακριβώς, όπως και ο Απ. Πέτρος αφού είχε αρνηθεί το Χριστό ήταν ικανός να απαντήσει την τριπλή ερώτησή του, μπορούμε να πούμε: «Κύριε, εσύ γνωρίζεις τα πάντα, γνωρίζεις την ασθένειά μου, τις εκτροπές, την αβεβαιότητα, την αστάθειά μου, γνωρίζεις όμως και ότι σε αγαπώ, ότι αυτό είναι το τελευταίο, το βαθύτατο πράγμα μέσα μου».

Κανείς δεν μπορεί ν' αγαπά έναν άορατο Θεό αν πρώτα δε μάθει ν' αγαπά το συγκεκριμένο, ζωντανό, πραγματικό πρόσωπο το οποίο έχει απέναντί του. Πριν λοιπόν θέσουμε το ερώτημά του πως θα φτάσουμε στο Θεό, ας ρωτήσουμε τους εαυτούς μας ποιά είναι η στάση μας απέναντι στον πλησίον μας· αν η καρδιά μας είναι κρύα, επιφυλακτική και κλεισμένη, αν μας τρομοκρατεί ακόμη και η ιδέα ότι ο πλησίον μας μπορεί να απαιτήσει την καρδιά και τη ζωή μας δεν υπάρχει κανένας λόγος να επιζητούμε συνάφεια με το Θεό. Θα πρέπει πρώτα να μάθουμε το πως ν' αποκτήσουμε μια καρδιά ζεστή, μια καρδιά ζωντανή, μια καρδιά που να ανταποκρίνεται στον πλησίον μας και η καρδιά εκείνη τότε, ανοιγμένη, με την καθαρότητά της θα δει το Θεό.

Η αγάπη δε γνωρίζει όρια. Δεν είναι ποτέ δυνατό να πούμε ότι έχουμε αγαπήσει, ότι έχουμε κάνει πράξη την κάθε παρακίνηση της καρδιάς μας, ότι έχουμε αγαπήσει με τρόπο τέλειο γιατί τέλεια αγάπη ήταν εκείνη με την οποία ο Χριστός αγάπησε τους μαθητές Του. Με τα λόγια του Αγίου Ιωάννη του Ευαγγελιστή (Ιω. 15.13): «μείζονα ταύτης άγαπην ουδείς έχει, ίνα τις την ψυχήν αυτού θη υπέρ των φίλων αυτού».

Πριν δοκιμάσουμε να ζήσουμε με μόνη βάση την αγάπη ας κάνουμε μια προσπάθεια, ας δοκιμάσουμε να ζήσουμε σύμφωνα με το νόμο, να μην παραβλέπουμε δηλαδή τις απαιτήσεις του νόμου: τη δικαιοσύνη και την ειλικρίνεια, όλες τις απαιτήσεις της φύσης όσον αφορά τον τομέα των σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους. Τότε μόνο θα είναι δυνατό να φτάσουμε σ' ένα τέτοιο

ανάστημα, που έχοντας προχωρήσει πέρα από το νόμο θ' αγαπάμε με όλη μας την καρδιά, με όλη μας την ψυχή, όλη τη δύναμη και το είναι μας, με τη ζωή και το θάνατό μας.

Η αγάπη του Θεού είναι απέραντη και βαθειά και αγκαλιάζει τους πάντες. Αυτό το οποίο μπορεί να αλλάξει στην αγάπη αυτή είναι μία κάποια εσωτερική ιδιότητά της: ο Θεός μπορεί αγαπώντας να χαίρεται η αλλοιώτικα να πληρώνει το τίμημα της αγάπης Του πάνω στο σταυρό.

Πρέπει να πάρουμε φωτιά με ολόκληρο το είναι μας, με μυαλό και καρδιά και θέληση και σώμα και να γίνουμε η καιόμενη βάτος την οποία είδε ο Μωυσής να καίγεται ολόκληρη χωρίς να αναλίσκεται.

Μόνο αν η ανθρώπινη αγάπη φωτιστεί με το θεϊκό μυστήριο θα πάψει να καταναλίσκει το υλικό το οποίο την τρέφει. Η θεϊκή αγάπη καίει, κάνει το κάθε τι μια ζωντανή φλόγα, δεν τρέφεται όμως με το υλικό της: καταστρέφει αυτό που δεν μπορεί να ζήσει στην αιωνιότητα• αυτό που μένει είναι μία καθαρή φλόγα η οποία μεταμορφώνει τον άνθρωπο σε Θεό.

Πηγή: agiazoni.gr